

Yugoslavica

**Selim Arnaut
Streha**

Laboratorij

odhod v laboratorij
prihod iz laboratorija

nato –
odhod v laboratorij
prihod iz laboratorija

z drugačnimi epruvetami
sem nazdravljal svetu

ena za drugo – cela vrsta
napačno tempiranih zdravic

nič za aplavz...
rdeč, frenetičen, detelast

dekolteji se dolgočasijo
vonj rož prav tako

žvečilni gumiji
visijo z usnic – goltam
jih v mravljišče

in se odrekam poezije in –
po vsem tem samoodrekanju

se ti danes spet posvečam
zrabljena moja:

ali veš da te išče
vse kar je do sedaj najdeno

Čudovita deziluzija

Ugotavljam
z minevanjem let
da jaz sploh ne znam šteti.

Seštevati, množiti
odštevati, deliti. Za mene so to skrivnosti.
Predzgodovinske skrivnosti.

Nekaj z one strani
šahovnice.

Zabubil sem se v ničlo
kot v jajce.

Se nežno zvil k vzhodu.
Preveč nežen sem do vzhoda.

In tako zvit odhajam nekam

noseč v zadnjem
hrbtnem vretencu
noč.

Pred tvojim počitkom

Vseeno se poljubiva
Preden pričnem
Pisati pesem.
In ti ležeš k spanju.
Ker pisanje pesmi
V nobenem primeru ni
Do konca zanesljivo
Sedenje.

Tu nekaj škriplje!

Ljubezenska

Ti si sanjala vojno
 armada mrtvih je imela
 vse večje izgube
 nenadomestljive
 pod dojko so
 škripale vzmeti
 preživel sem sanjarjenje
 oči – otoki
 vrane na železniških tračnicah
 niso bile nikakršen znak
 in pokrajine ob
 koščkih poti
 dečki so podajali
 vodo, tarnali
 in pomagali
 vojna je ječala
 na obeh straneh izvira
 nisem te mogel zbuditi
 to pomeni, nisem se mogel
 prebiti do tebe
 oklofotal sem te
 enkrat, nato še enkrat
 z obema rokama
 šepetal sem:
 ne boj se
 jaz sem
 jaz sem

samo lokalna vojna

**Oprosti – ali ...
za E.**

Oprosti nam
vse naše živalsko.

Naše mimohode.
Naša upiranja mimohodom.
Naše odhode v rumeno.

Greh. Pesem. Tam --
kjer mrtvi skrivajo toplino.

In te besede –
 ki jih s krepplji pišem
 in skozi kljun izgovarjam.

Umaknivši roke.
 Komaj vidno premikajoč ustnice.
 Čakajoč boljšega.

Rojstnodnevna zdravljica

trpeti, in trpeti
 vse svoje nesrečne ljubezni
 do sebe

trpeti, in trpeti

Noč

par ekselans
 nikakršen polnočni trenutek
 nikakršen dan
 ki za seboj
 ni zaprl
 vrat

Jutri

Potreboval bom
 neurje stokrilo
 za nekaj tega prahu na srcu.

In za tole srce.

Večerno
 razpihovanje plamena
 klečeč.

Globoki skoki
 z okenske police
 na dvorišče.

Vera v čudež.
Vera v čudenje.

V očeta,
ko prihaja iz stranišča
za eno luknjico na pasu

bližji Kristusu.

Pismo očetu

Se gre
tako v svet:
s peresom v žepu?

Ne znam drugače.
In nimam drugače. Oče,

ti, ki preklinjaš
moje podhranjeno telo,
družinski vojskovodja.

Tako se začenja.
In tako se končuje.

S peresom v žepku.

Ki je tako zelo podobno
srednjeveškemu ovnu.

Nočitev

Abdulahu Sidranu

Končno je prisedla k naši nizki mizi –
starka z očmi sove: pesmoglepetava.

In zveva tako, kje je najin prostor,
Mojster.

Tukaj, kjer se ni lahko peljati s časom,
in s človeško méno v prah, telesu sladek in
duši ljub.

Prižigaš ogenj, kot da prižigaš svečo zadušnico.

V prenočišču,
vzdignjenem
na nekoga stopinji.

Mojster moj!

Poglej! Gospod jemlje pipo in strelo usmerja
na tobak.

Izbral in prevedel Esad
Babačić,
spremno opombo napisal
Matej Bogataj

Selim Arnaut (1962) je pesnik, publicist in filozof. Živi nezaposlen v Sarajevu, kjer je urednik *Književne revije*, kritike in poezijo pa objavlja tudi v ostalih revijah. Za svojo pesniško zbirko *Krov* (*Streha*, Svjetlost, Sarajevo 1988) je prejel Brankovo nagrado, nagrado Mlada Struga in nagrado Književne omladine BiH.

V tej zbirki se ukvarja s samim pesnjenjem (pero, ki se spremeni v srednjeveškega ovna), s tistim pod streho (torej z domom, Očetom, družino), predvsem pa s čudežnostjo sveta; zelo pogosto pesnik položi v realnost napako ali nesporezum, zaradi katerega postane realnost zmaknjena, fantastična. Oče, »družinski vojskovodja«, je zelo pogosta tema in motiv. Jezik je prečiščen, že kar skop, a vendar ves čas pesniško učinkovit.

Selim Arnaut spada ob neprevedljivem Zilhadu Ključaninu, Džemalaludinu Latiću in Miljenku Jergoviću med najvidnejše mlade bh pesnike.